

01.08.2010 Elsa oli kaikin tavoin tavanomainen eläkepäivistään kovasti nauttiva, hiukan vajaa seitsenkymmentävuotias rouva. Hän oli tehnyt pitkän ja arvokkaan työuran paikallisessa terveyskeskuksessa. Elsa oli mennyt sinne hoitajan apulaiseksi jo hyvin nuorella iällä ja ylennyt siitä aina hiljalleen, lopulta osaston vastaavaksi. Koulut hän oli suorittanut näyttötutkintona työn lomassa. Elsa oli jo viimeisinä työvuosinaan tehnyt itselleen sellaisen ukaasin, ettei aikoisi jäädä odotettujen eläkepäiviensä viimein koittaessa kotiin homehtumaan. Ei, hän täyttäisi päivänsä kaikella sellaisella mihin ei raskaan työn lomassa aiemmin ollut aikaa tai jaksamista. Ja niin hän oli totisesti tehnytkin! Hänestä oli tullut kylän seurakunnan aktiivinen jäsen ja tukipilari, olipa kaikenlaista järjestötoimintaakin tullut vielä siihen sivuun. Tämä kaikki oli hyvä koska Elsa ei muuten ollut mitenkään aktiivinen tai innokas harrastusihminen, ellei sienestystä ja marjastusta nyt laskettu lukuun. Elsa oli oppinut hyödyntämään metsän antimia pienestä pitäen ja tunki paikalliset metsät yhtä hyvin kuin oman takapihansa, ellei jopa paremminkin. Hänen miehensä sen sijaan oli ihan toista maata. Raunon eläkepäivät olivat kuluneet hyvin pitkälti kodin askareissa ja television äärellä. Ei se Elsaa haitannut, oli heillä kuitenkin yhteisiäkin puuhia ja matkustelusta he pitivät kumpikin. Heillä oli tapana lähteä joka talvi jonnekin lämpimään pariaksi viikoksi, tänä vuonna oli vuorossa Espanja. Sammaleet narskuivat pehmeästi paksujen saappaiden alla, kun Elsa askelsi tomerasti kohti salaista sieniapajaansa. Aurinko helotti täydeltä laidalta ja sai tämän alkusyksyn päivän tuntumaan paljon tavallista lämpimämmältä. Paksu vaellustakki tuntui jopa hieman liian kuumalta, yleensä Elsa oli todellinen vilukissa ja kärsi mieluummin kuumasta kuin kylmästä. Nyt hän kuitenkin pohti riisuisiko tukalan takkinsa pois kokonaan, olihan hänellä kuitenkin paksu villapaita alla. Edellisviikon sateiden vuoksi hänellä oli sellainen kutina, että tänään olisi luvassa oikein kunnon sienisaalis. Puhelimen pirinä keskeytti hänen haaveilunsa. Lapset olivat hankkineet hänelle tämän liian ison ja epäkäytännöllisen kapistuksen yhteydenpitoa varten, siinä oli kaikki viimeisimmät ominaisuudet. Vaikka ei hän osannut tehdä sillä yhtään mitään muuta kuin soittaa ja juuri ja juuri laittaa tekstiviestejä. Elsa ei ollut koskaan tullut kovin tutuksi tämän viimeisimmän tekniikan kanssa, hyvä että television osasi enää laittaa päälle. Oli kuitenkin mukavaa saada kuvaviestejä ja puheluita muuten niin kiireiseltä jälkikasvulta. Elsa kaivoi villisti tärisevän puhelimen takkinsa taskusta ja napsautti tomerasti vihreää luurin kuvaa. -Haloo! Elsa puhelimesta. Elsa huikkasi pirteästi puhelimeen. Vanhat tavat istuivat sitkeästi, hän esitteli itsensä yhä joka kerta vastatessaan puhelimeen, vaikka tokihan soittaja tiesi kenelle oli soittamassa. Toista se oli ollut silloin lankapuhelinten aikaan, silloin ei tiennyt kuka siellä toisessa päässä luurin nostaisi. -Hei! Minä täällä. Piti kysyä semmoista, että laitanko meille illaksi tuon saunan päälle. Hän kuuli rakkaan miehensä matalan ja rauhallisen äänen puhelimen toisessa päässä. -Laita vaan kulta, minulla menee tosin varmaan aika myöhään tällä kertaa. Täällä on niin mukava ja lämmin sää, että ajattelin kerätä nyt kerrankin oikein ajan kanssa. Elsa vastasi miehelleen lempeästi. Vaikka eihän rauhallinen Rauno koskaan laittanut mitään pahakseen. -Eipä se vain haittaa, katselen vaikka telkkaria ja mennään sitten yhdessä, kun joudut sieltä korvesta rämpimästä. Rauno vastasi verkkaiseen tyyliinsä. -Se olisi mukavaa, hei hei kulta! Elsa vastasi yhteisestä illanvietosta ilahtuneena ja napsautti puhelimen kiinni. Elsa unohti myös aina odottaa, että toinenkin ehtisi sanoa jotain puhelun loppuksi. Noh, Rauno oli kuluneen puolen vuosisadan aikana varmaan jo ehtinyt tottua vaimonsa höpötyksiin. Myös viestimerkki vilkutti saapunutta viestiä, se oli hänen pojaltaan. Elsa luki saapuneen viestin päällisin puolin ja tunki puhelimen takaisin taskuunsa, hän vastasi viesteihin aina kotona kaikessa rauhassa. Muut olivat jo oppineet, että kiireellisissä asioissa kannatti vain ottaa puhelin kauniiseen käteen ja soittaa. Elsa jäi hetkeksi paikoilleen nauttimaan ihanasta päivästä. Pikkulinnut visersivät iloisesti

hypellessään koivujen oksilla ja oravat rapistelivat innoissaan pitkin puunrunkoja. Metsä ei tuntunut hiljentyvän koskaan, sitä hän rakasti. Elsa katseli huvittuneena, miten yksi loppukesän poikasista viipotti ylös puunrunkoa niin vimmatusti, että pudotti raahaamansa makupalan maahan. Se pysähtyi oksalle ja tuijotti Elsaa tuimasti, kuin arvioiden uskaltaisiko se palata noutamaan aarrettaan. Sienestyskampeisiin sonnustautunut Elsa oli ilmeisesti kuitenkin sen verran uhkaava ilmestys, ettei se uskaltanut ottaa sitä riskiä, vaan jäi oksalleen odottamaan vaaran poistumista. Elsa hymyili pikku otukselle ja lähti jatkamaan matkaansa tutulle sienipaikalleen. Matkaa ei ollut enää pitkälti, askel kulki kevyesti ja hän mietti saisiko Raunon puhdistamaan sieniä illalla yhdessä hänen kanssaan, hän ei millään haluaisi jättää niitä huomiseen. Rauno ei ollut innokas sienestäjä, vaikka kuitenkin söi niitä aina mielellään, vain pari kertaa hän oli saanut miehensä houkuteltua mukaan retkilleen. Elsa havahtui ajatuksistaan ja pysähtyi, jokin ei ollut nyt ihan kohdallaan. Tuttu metsä tuntui äkkiä kovin vieraalta. Linnut olivat lopettaneet iloisen viserryksensä eikä aurinkokaan enää lämmittänyt samalla tapaa kuin hetki sitten. Elsa yritti hakea katseellaan jotain kiintopistettä, metsän äkillinen hiljaisuus sai hänen ihonsa kananlihalle ja kylmiä väristyksiä kulki pitkin hänen selkäänsä. Syksyn väriloistokin vaikutti hieman haalistuneelta. Metsä oli jollain tapaa outo, vääristynyt. Elsa tunsi, kuinka äkillinen paniikki kuristi hänen kurkkuaan kaksin käsin. Sydän takoi rinnassa ja hänen oli vaikea hengittää. Elsa sulki silmänsä ja yritti rauhoittua. Hän veti ilmaa raskaasti keuhkoihinsa ja päästi sen valumaan hitaasti ulos. Hengitys rohisi aavemaisen hiljaiseksi käyneessä metsässä pelottavasti. -Älä nyt viitsi, vanha nainen! Elsa naurahti ääneen. Huulet tuntuivat kuivilta ja hänen tavallisesti pehmeä äänensä oli kuulostanut oudon karhealta. Jokin ei nyt todellakaan ollut kohdallaan, olikohan hän saanut jonkinlaisen sairaskohtauksen? Elsa kaivoi hädissään puhelimen taskustaan ja valitsi pikavalinnasta miehensä, Rauno tulisi hakemaan hänet kotiin. Puhelin hälytti muutaman kerran vaimeasti ja sitten tuli hiljaista. Elsa katsoi puhelimen näyttöä, sekunnit vilisivät näytöllä kiivaaseen tahtiin. Oliko Rauno jo vastannut? -Rauno? Rauno?! Oletko siellä? Elsa raakkui. -Rauno? Voitko tulla hakemaan minua? Jokin on nyt hullusti? Elsa kähisi hädissään puhelimeen. Oli edelleen hiiren hiljaista. Elsa katsoi puhelimen näyttöä, sekunnit juoksivat yhä näytöllä. Puhelimesta ei kuitenkaan kuulunut yhtään mitään. Hän naputti hädissään äänenvoimakkuutta isommalle, joskus hän onnistui saamaan sen vahingossa äänettömälle, nyt se oli kuitenkin jo täysillä. Elsa lopetti puhelun, tunki puhelimen ärtyneenä takaisin taskuunsa ja pakotti jalkansa liikkeelle. Voi luoja miten raskailta jalat tuntuivatkaan, joka askeleen eteen piti ponnistella kuin kävelisi syvällä suossa. Metri metriltä liikkuminen kävi vaikeammaksi ja vaikeammaksi. Elsa tunsi, miten voimat valuivat pois hänen ruumiistaan. Yhtäkkiä hän näki jotain liikettä puiden lomassa, oliko siellä joku? Hikikarpatot valuivat hänen otsallaan ja silmiä kirveli, hänen oli vaikea saada katsettaan tarkentumaan. Elsa pyyhki kasvojaan paidan helmaan, se auttoi vähän. Mutta varjomainen hahmo oli kadonnut yhtä nopeaa kuin oli ilmestynytkin. Elsa raahusti eteenpäin ja tihrusti silmillään yrittäen löytää hahmon uudelleen. -Onko siellä joku? Elsa huusi käheästi koivikkoon. -Onko siellä ketään? Tarvitsen apua! Elsa raakkui epätoivoisesti. Elsan oli pakko istahtaa alas. Ilma tuntui niin raskaalta hengittää, ihan kuin sekin muuttuisi koko ajan paksummaksi. Miten täällä oli jo näin kylmä? Elsa mietti ja kietoi paksua takkia tiukemmin ympärilleen. Lämmin hengitys höyrysi kylmässä ilmassa ja kädet tuntuivat kohmeisilta, hän ei kyennyt näkemään aurinkoa enää lainkaan. Kuinka kauan hän oli jo kävellyt? Hämärä metsä oli yhä ihan täysin hiljainen, yleensä metsässä kuului aina jotain ääniä ja rapinaa. Elsa hätkähti, koivujen lomassa näkyi taas se sama hahmo. Se oli ihmisen kaltainen, mutta jotenkin vääristynyt, vai oliko vika hänen silmissään? Elsa tunsi sykkeensä kiihtyvän, hän puristi kynnet kipeästi hikisiin

kämmeniinsä ja veti vapisten syvään henkeä. -Hei! Voitko auttaa minua, en voi ihan hyvin. Elsa huusi ponnettomasti. Hahmo lähestyi Elsaa pienin nykivin liikkein ja tuijotti Elsaa sameilla silmillään. Nyt Elsaa alkoi todella pelottaa, sydän takoi rinnassa ja suuhun nousi ällöttävä raudan maku. Hän kamposi itsensä vaivalloisesti ylös ja lähti juoksemaan pakoon niin nopeaa kuin vain pääsi, juoksu oli vaivalloista ja kömpelöä. Elsa tunsu hengityksen vinkuvan ja rohisevan keuhkoissaan. Hän juoksi niin pitkälle kuin jaksoi ja rysähti henkeään haukkoen kyljelleen maahan. Paksua limaa valui suusta maahan yskösten mukana, hän haukkoi henkeään, keuhkot olivat kuin tulessa. Yskänpuuskan viimein laannuttua hän käännähti katsoakseen, seurasiko olento yhä häntä. Hahmo seiso i nyt paikallaan ja seurasi Elsan pakoa pää kallellaan, nälkäinen katse vääristyneillä kasvoillaan, sen irvokkaasta suusta pääsi kuivaa narisevaa ujellusta. Sano i kuvaamaton kauhu kouraisi syvältä Elsan sisintä, viilsi häntä sellaisille sielun sopukoille joista hän ei ollut edes tietoinenkaan. Jostain olennon takaa konttasi kaksi huomattavasti pienempää olentoa sen vierelle, olennot lähestyivät häntä nope i nykivin harppauksin. Adrenaliini suorastaan kohisi korvissa ja hänen kätensä tärisivät kuin horkassa. Elsa keräsi voimiensa viimeiset rippeetkin ja juoksi mitään näkemättä tai kuulematta eteenpä i n. Puiden rungot mäjätelivät vasten häntä, oksat raapivat isoja haavoja hänen kasvoihinsa ja verenmaku suussa voimistui. Elsa kuuli sydämensä epätasaisen sykkeen korvissaan. Näkökenttä tummui ja selkeni vuoron perään, hengitys rohi i kuivasti. Väistämätön tapahtui eivätkä hänen tunnottomiksi käyneet jalkansa jaksaneet enää pidemmälle. Maa kohosi ja mäiskähti kipeästi vasten poskea, lämmin verinoro valui nenästä suuhun. Syrjäsilmyllään Elsa näki miten nuo varjomaiset ihmisen irvikuvat hiipivät jo ihan hänen lähelleen. Elsa tunsu olennon terävien kynsien puretuvan ihon läpi syvälle pohjelihakseen, Elsa parahti tuskasta. Olennon kosketus oli jääkylmä, lämmin veri pulppusi sen kynsien välistä sammaleelle. Olento raahasi häntä kohti koivikkoa. Elsa huitoi ponnettomasti sitä kohti, saamatta kuitenkaan aikaan mitään vahinkoa. Kaikkensa antaneena Elsa loi vielä viimeisen vilkauksen tähdettömälle yötaivaalle, pimeys niela i hänet. Olennon kuivakka ulvonta täytti hiljaisen metsän.

01.08.2011 Rauno katso i haikeana ulos autonsa ikkunasta. Tänään tulisi jo vuosi täyteen hänen vaimonsa katoamisesta, miten ihminen voi vain hävitä jälkiä jättämättä? Hän ei ollut pystynyt tulemaan tänne aiemmin, tämä metsä oli ollut niin rakas Elsalle. Rauno hieroi väsyneitä silmiään raskaasti, huokaisi ja nousi vastahakoisesti ulos autostaan. Hän käveli raskain sydämin halki metsän. Täällä hänen vaimonsa oli ollut kadotessaan. Mitä jos hän olisikin lähtenyt mukaan? Olisiko hän pystynyt estämään tapahtuneen? Olisiko Elsa vielä täällä? Rauno pyyhki silmäkulmaan kihonneen kyyneleen ja seisahtui. Minne hän olikaan kävellyt? Hän ei yhtäkkiä tunnistanutkaan missä oli. Rauno katseli ympäristöä huolissaan yrittäen selvittää sijaintiaan, miksi täällä oli näin hiljaista? Hiljaisuuden rikkoi puhelimen vaimea pirinä, se kuului hänen takaansa, tuo sama soittoaänihän oli ollut Elsankin uudessa puhelimessa. Rauno kääntyi hitaasti ympäri ja näki edessään kadonneen vaimonsa vääristyneet kalpeat kasvot.